

Nr. 1385 , 27.09.2019 - 03.10.2019

- [Numarul curent](#)
- [Arhiva](#)
- [Abonamente](#)
- [Publicitate](#)
- [Newsletter](#)
- [Contact](#)

[Asul de inima](#) [Lumea romaneasca](#) [Medicina naturii](#) [Spiritualitate](#) [Enigme](#) [Sanatate](#) [Medicina populara](#)

Cauta

- [Formula AS](#)
- › [Arhiva](#)
- › [Anul 2005](#)
- › [Numarul 666](#)
- › [Lumea romaneasca](#)
- › [Mitica Popescu](#)

- [Lumea romaneasca](#)

Mitica Popescu

"Desi am crescut in mahala, nu suport vulgaritatea si mitocania raspandite in toate mass-mediile romanesti"

"Noi, actorii, suntem ai tuturor si ai nimanui"

E in teatru de la opt dimineata. Vine direct de la o filmare care s-a prelungit pana in zori. N-a inchis ochii de patru nopti si acum apar si eu pentru "talk show". Cafeaua i s-a racit de cand imi povesteste de una, de alta. Noroc cu doamna de la cabina, care-i aduce o alta cafea fierbinte.

- Vedeti cum ma rasfata colegii? De prieteni nu mai vorbesc: de cand am ramas singur, fara Poldi, ma invita mereu de sarbatori. Anul trecut m-au luat cu ei sa petrecem Pastele la Bistrita; anul acesta am fost impreuna pentru noaptea Invierii la Manastirea Varatec si a doua zi la Neamt. As fi stat eu mai mult, dar a trebuit sa ma intorc la filmari. Joc doar un rol secundar intr-un film realizat de Serban Marinescu, dar "episodicii" astia iti dau mai multa bataie de cap decat "principalii".

E mai greu sa-i individualizezi.

- Calatoria la manastirile din Moldova v-a starnit nostalgii legate de anii petrecuti la teatrul din Piatra-Neamt?

- Ehei, frumoase timpuri trecute! Perioada de la teatrul din Piatra-Neamt coincide cu anii de tinerete si de elan. Eram veseli si optimisti, saraci ca Iov, dar plini de entuziasm. Aplauzele publicului ne tineau iarna de cald si vara de o bere rece. Teatrul era casa noastra, familia noastra. Veneam dimineata la repetitii, seara jucam, si dupa spectacol plecam in grup sa mancam ceva la restaurantul de langa teatru. Majoritatea eram holtei, nu ne astepta nimeni acasa cu masa intinsa. Dar nevoia te invata si-ti da multe idei. Intr-o zi, m-am dus la directorul teatrului si i-am propus sa transformam subsolul intr-un barulet pentru actori. Am cumparat un frigider si un aragaz, pe care sa fierbem crenvurstii cumparati de la o alimentara care era deschisa tot timpul. Masa era astfel mai ieftina si puteam intarzia in bar, feriti de ochii multimii care ne-ar fi comentat a doua zi. Modalitate discreta si rentabila.

- Asa a devenit Mitica Popescu primul privatizat din Romania. Dar de unde pana unde numele barului de "Sase sasi"?

- "Sase sasi in sase saci" e testul de dictie cu care intri - ori esti respins - la Institutul de Teatru. Eu l-am preluat si-l foloseam ca proba eliminatorie pentru cel care, dupa cateva beri, nu-l mai putea rosti repede si corect. Daca nu trecea examenul, nu-l mai serveam si-l trimiteam la culcare. Intr-un local public, lumea te vede si te comenteaza, n-ar fi dat bine pentru imaginea teatrului nostru. Si a fiecaruia in parte. Ca sa fii respectat de oameni, trebuie mai intai sa te respecti tu pe tine. Sa stii sa te ridici de la masa la timp, fara sa jignesti pe nimeni. Esti persoana publica, iti porti crucea. Noi, actorii, suntem ai tuturor si ai nimanui.

- Neasteptata afirmatie pentru unul dintre cei mai iubiti actori romani, pe care lumea il numeste familiar, si cu tandrete, Mitica...

- Doamna, eu n-am tinut cu orice pret la iubirea oamenilor, cat la respectul lor. De aceea n-am facut - si sper ca nu voi face nici de aici incolo - compromisuri, concesiile comerciale. Refuz sa apar la emisiuni de un anume gen, doar ca sa fiu vazut de cat mai multi telespectatori si sa rostesc un text ce m-ar compromite. Desi am crescut in mahala, nu suport vulgaritatea si mitocania rasandite azi in toate mass-mediile romanesti. Respectandu-ma pe mine si profesia mea, imi respect publicul si demnitatea de om. Eu asta sunt si n-am de gand sa ma schimb la batranete. Seman cu tata, om simplu, care n-ar fi iesit in lume cu capul descoperit si fara cravata, chiar daca se ducea doar pana la colt, la "Rata alba".

- Era numele vreunui barulet?

- Era una din cele mai vestite carciumi ale cartierului nostru, Aparatorii Patriei. Ce vremuri, ce boema! Am prins si eu cinematografele cu program de revista, unde dansau si cantau actori ca Sandi Husi - viitorul Alexandru Giugaru, Titi Mihailescu si altii. Se petrecea pe atunci frumos, cu lautari si arareori degenerau lucrurile. De la tata am invatat sa ma ridic de la masa cand trebuie. Cred ca daca as avea azi restaurantul meu, as fi o gazda buna, care ar sti sa imprime si veselie, dar si aerul necesar de decenta.

"Era bine sa fi avut o meserie "bratara de aur", nu de tinichea, ca a noastra"

- Cu ce se ocupa tata?

- Era angajat la Fabrica de pantofi "Mociornita" si antrenor al echipei de dansuri populare din aceeaasi Intreprindere. Patronul trimitea de fiecare Pasti si de Craciun pantofi si ghetute copiilor de salariati. Pe mine ma favoriza pentru ca ma chema ca pe el, Dumitru. Dumitru, desi m-am nascut de Sfantul Andrei, dar tata m-a botezat asa, din respect pentru nasul care l-a cununat.

- Si spre teatru cine v-a "ademenit"?

- Mama mea iubea opereta si ma lua cu ea cand primea invitatii. La doi pasi de casa noastra statea o vecina - o splendoare de fata, de care ma indragostisem si eu, copil fiind. Era balerina la opereta si ne dadea bilete de favoare. Cand s-a casatorit cu actorul Nicolae Gardescu, eu m-am imprietenit cu el si datorita lui am intrat sa fac figuratie la Teatrul Armatei. Trei ani am

fost angajat in "corp ansamblu", asa se numea. Nicolae Gardescu a ramas in tara, iar sotia lui si cele doua fete - una era Irina Gardescu, cunoscuta actrita - au plecat in Statele Unite. Nu mai stiu nimic de ele, le-am pierdut urma. Teatru mai jucasem eu inca de la scoala si din liceu. Liceul meu, chiar industrial, avea si trupa lui de amatori. Pe atunci miscarea de amatori era serios sustinuta. Asa mi-am facut eu ucenicia in cadrul formatiilor de amatori de la Adesgo si Casa Scanteii. Cum tata era instructor de dansuri populare, ma lua pe langa el, unde se montau si scenete de tot felul. Jucam mult si orice rol. De atunci am invatat sa nu refuz nimic si sa muncesc cu ravna la orice personaj.

- Probabil ca parintii v-au sprijinit hotararea de a da examen la Institutul de Teatru.

- Nu m-au sprijinit, dar nici nu m-au impiedicat. M-au inteles, chiar daca a trebuit sa dau de cateva ori examen pana sa reusesc. Tin minte ca dupa ce am ajuns la Piatra-Neamt actor cunoscut si se scria frumos despre mine, tata mi-a spus cu oarecare mandrie: "Fiule, ma bucur ca ai succes. Dar de o meserie cand te apuci?". Inteleg abia azi ca avea dreptate: in conditiile de acum, era bine sa fi avut o meserie bratară de aur, nu de tinichea, ca a noastra.

- Dar ce actori de aur ati intalnit dvs. la Teatrul Armatei si mai tarziu la Teatrul Mic...

- La Teatrul Armatei exista o trupa extraordinara, cu Vraca in frunte. Erau acolo Maximilian, Nineta Gusti, Ramadan, regizorul Sahighian. Sahighian m-a indemnat sa dau examen la Teatru, pana voi reusi. Mai tarziu, la teatrul din Piatra Neamt, am jucat 26 de roluri care mai de care mai minunate. Iar la Teatrul Mic, am venit printr-o intamplare fericita. M-a recomandat Petrica Gheorghiu sa-l inlocuiesc pe fratele lui, tot actor, Vasile, care pleca in America. Asta a fost sansa mea. El a ramas acolo, iar eu joc la Teatrul Mic. Alta mare sansa s-a numit Leopoldina Balanuta, alaturi de care am jucat Matca, de Marin Sorescu, spectacol de mare succes, prezentat si la Varsovia. In spectacol eram logodnicul, iar in viata am devenit sotul lui Poldi. Si daca Dumnezeu nu mi-o lua acum 7 ani, am fi sarbatorit 25 de ani de casatorie. Nunta de argint. Dar n-a fost sa fie. N-ai cum schimba destinul.

"De cand nu mai e Poldi, nu mai pot intra in dormitor"

- Locuiti si acum tot in str. General Mora, unde m-a intampinat candva, cu zambetul pe buze, marea noastra Leopoldina Balanuta?

- Tot acolo. Casa e cum o stiti, n-am schimbat absolut nimic. Doar ca de cand nu mai e sotia mea, nu mai pot intra in dormitorul nostru. Iar verigheta nu mi-o scot din deget pe scena, chiar daca joc rolul unui celibatar.

- Vechea voastra Skodita o mai aveti?

- Am vandut-o demult. Doream sa ne cumparam un Olcit, dar pana ajungeam noi sa strangem banii se scumpea. Cand am ajuns sa strangem 13 milioane pentru un Tico, el a sarit la 36 de milioane. Asa ca am renuntat la masina si ne-am cumparat casa. Dar ce ne mai trebuia noua masina, cand aveam metrul la doi pasi?

- V-ar fi prins bine in vacante...

- Nici atunci nu prea aveam nevoie de masina, pentru ca verile mergeam in Vrancea, la parintii lui Poldi, sau la mare si in Delta. Socrul meu era pescar pasionat - el mi-a daruit palaria cea veche, care a devenit vedeta pe capul lui Cocosila din Morometii. Palaria aceea m-a ajutat sa fixez mai bine acest personaj episodic. Si ca sa revin in Delta: Poldi era si ea mare pescarita. O pescarita norocoasa. De mine nu se prindea nici caraselul, in schimb, mancăm peste pe saturate. Si-acum as manca toata ziua, daca ar avea cine sa mi-l gateasca. Imi place sa merg in piata, sa ma uit, sa cumpar legume si zarzavat, si

sa ma desfat cu mirosul de peste. Dar n-am habar de bucatarit. Lui Poldi nu-i placea sa intru in "laboratorul" ei. Ce bine mi-ar fi prins acum baruletul nostru din Piatra-Neamt, cu atmosfera lui intima, ca de familie. Daca as avea bani, m-ar tenta sa deschid, cum va spuneam, o carciuma, la "Nea Mitica", dar numai pentru actori, ca sa preiau, si aici, testul cu dictia. As putea recrea atmosfera vechilor locante, ca in mahalaua de odinioara, cu cantece si dansuri, si scenete si cuplete de revista, in care, evident, sa ma "produc si eu". Ador genul muzical de cabaret!

Fotografii de Tudor Predescu

- [Alice Manoiu](#)

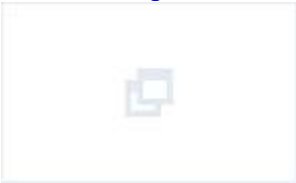
Like 2 people like this. Be the first of your friends.

- [Vizualizari \(10.406\)](#)
- [Note \(0\)](#)
- [Comentarii \(0\)](#)

Alte articole din acest numar

•

[Reteta cu lapte si iaurt](#)

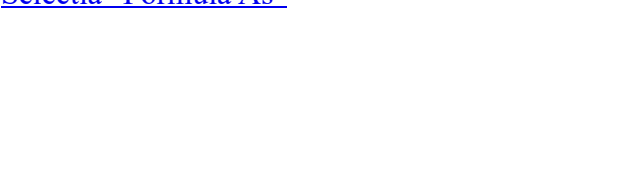
•

[Poftiti in Tara Motilor!](#)

•

[Selectia "Formula As"](#)

•

Media 0,00 / 5 (0 note)

Popularitate